

David Ellis

GESCHONDEN
VERTROUWEN

the house of books

Noot van de auteur

Goede fictie is een afspiegeling van de werkelijkheid. Maar het schrijven over actuele gebeurtenissen is geen fictie. Dit boek is fictie. De in deze roman beschreven gebeurtenissen zijn niet echt voorgevallen. De hoofdpersonen in dit boek zijn geen mensen die ik ken. Net als de meeste fictieve karakters vormen ze een samenraapsel van een aantal verschillende mensen, plus een gezonde dosis eigen verbeelding. Dit boek is de vrucht van mijn verbeelding.

Oorspronkelijke titel

Breach of Trust

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2011 by David Ellis

This translation published by arrangement with LJK Literary Management, LLC,
New York

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Henk Popken

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd/Roy Bishop

Foto auteur

© Courtney Matevey

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3498 2

D/2012/8899/112

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beginselverklaring

Ik vertel dit verhaal voor het geval ik er niet meer ben als het stof is neergedaald. Mocht ik zo ongelukkig zijn een ongeluk te krijgen, zoals dat dan heet, en ik niet in staat ben te getuigen, dan wil ik toch dat ergens vastligt wat ik heb gedaan en waarom. Het is niet mijn bedoeling mijn daden te rechtvaardigen. Ik zou je kunnen vertellen dat zij me ertoe gebracht hebben, maar daar gaat het nu niet om, en het is misschien ook niet helemaal correct.

Ik zal niet tegen je liegen, althans, ik zal je niet opzettelijk misleiden. Ik zal zo accuraat mogelijk verslag doen van de gebeurtenissen, maar ik kan je niet beloven dat het de waarheid is. De waarheid is voor iedereen anders en als je me niet gelooft, kijk dan maar gewoon hoe deze hele zaak zich ontwikkelt. Iedereen die deel uitmaakt van dit verhaal, zal daar uiteindelijk een eigen kijk op hebben. In de meeste versies is diegene die het verhaal vertelt ook de held.

En in veel versies zal ik ongetwijfeld de boef zijn.

Processen

Maart-juni 2007

I

Als Ernesto Ramirez een betere leugenaar was geweest, had hij nu nog geleefd.

Als hij me direct alles verteld had, of me nooit ook maar de geringste indicatie had gegeven dat hij me iets wilde vertellen, zou mijn leven nooit zo'n puinhoop zijn geworden.

Joel Lightner was de privédetective. Ik was de advocaat. We waren in Liberty Park, waarmee ik niet die wijk in het zuidwesten bedoel met dezelfde naam, maar het park zelf, een troosteloos stuk grond met sprieterig gras en kapotte speeltoestellen, met een krakkemikkige aluminium schutting eromheen en een groot houten gebouw van de plantsoendienst met meer graffiti dan verf er op. De met spuitbussen aangebrachte logo's van de straatbendes waren eerlijk verdeeld tussen de Columbus Street Cannibals en de Latin Lords. Dit was *La Zona*, een gebied dat door beide gangs werd opgeëist.

Op de dag af twee jaar geleden kreeg Adalbert Wozniak, eigenaar van een kleinbedrijf, precies achthonderd meter ten westen van dit park vijf kogels in borst, hals en gezicht. Mijn cliënt, senator Hector Almundo, werd aangeklaagd wegens de moord.

Niemand geloofde dat Hector daadwerkelijk de trekker had overgehaald, natuurlijk. De moord op Wozniak maakte deel uit van een breder federaal onderzoek dat als volgt verliep: senator Almundo, die de ambitie had om de nieuwe procureur-generaal van de staat te worden, had met de Cannibals de afspraak gemaakt

dat ze de plaatselijke middenstand zouden dwingen tot maandelijkse betalingen – een ouderwetse straatbelasting voor je beveiliging – die de Cannibals dan deels in het verkiezingsfonds van Hector zouden storten. Het OM ging ervan uit dat de verdeling zo ongeveer fiftyfifty was. Dat betekende dat, in een periode van achttien maanden, ‘Burgers voor Almundo’ ongeveer honderd-duizend dollar binnenhaalde, met dank aan de afpersing door de Cannibals van de lokale middenstand.

Maar goed, Wozniak was dus ook een van die middenstanders, maar hij weigerde te betalen. De Feds vermoedden dat de Cannibals daarop besloten Wozniak een lesje te leren en aan andere mogelijke afvalligen duidelijk te maken dat het beschermingsgeld niet optioneel was. De boodschap werd zo duidelijk overgebracht dat Wozniaks familie bij zijn begrafenis afzag van een open kist.

Maar de Feds behandelden de hele toestand, van de afpersing tot de moord, als een samenzwering – hun favoriete woord – wat betekende dat alle misdaden die deel uitmaakten van het grotere geheel konden worden toegeschreven aan alle mede-samenzweerders. En zo werd senator Hector Almundo, als de veronderstelde architect van die hele afpersingszaak, opgepakt wegens de moord op Adalbert Wozniak, ongeacht wie de trekker overhaalde of wie de uiteindelijke beslissing nam om hem over te halen.

Joel Lightner en ik passeerden een groep voetballende kinderen die goaltjes hadden gemaakt van alles wat ze maar hadden kunnen vinden – een steen, een baksteen, een rugzak. Ik wist nauwelijks een ontmoeting met een langsvliegende voetbal te vermijden en dat was voor de kinderen aanleiding tot een bulderend gelach. Die zorgeloze tijd dat je enige verantwoordelijkheid was om op een veld achter een bal aan te jagen, leek veel langer dan vijftien jaar geleden hoewel mijn sport de Amerikaanse versie van voetbal was.

Ernesto Ramirez stond bij het basketbalveld naar een wedstrijd van vier tegen vier te kijken waarbij hij deels als scheidsrechter fungeerde. Het achterbord was versleten en de ring had geen net, maar dat leek het enthousiasme van de jongens – in leeftijd uiteenlopend van zes tot een jaar of vijftien – niet te remmen. Ernesto schreeuwde iets in het Spaans naar ze wat ik zo gauw niet

kon thuisbrengen. Ik sprak die taal redelijk goed, maar had moeite met lokale dialecten.

‘We kunnen hier praten,’ zei hij. Dat had niet onze voorkeur, maar we konden hem niet echt tot iets anders dwingen. Ik was dat niet gewend. Ik was tot voor kort openbaar aanklager geweest en daar betekende niet meewerken arrestatie wegens belemmering van de rechtsgang.

Het werd al snel duidelijk dat Ramirez bekend was met senator Almundo, de strafzaak en Adalbert Wozniak. ‘Ik kende Wozniak niet,’ zei hij. Hij sprak netjes, maar het was duidelijk dat Engels zijn tweede taal was.

‘Kende je Eddie Vargas?’ vroeg Lightner.

Na de moord op Wozniak leidden ooggetuigenverslagen betreffende de kleur en het model van een Chevy ertoe, samen met een gedeeltelijke nummerbordidentificatie, dat de politie op een auto-sloperij een paar kilometer verderop de vermoedelijke auto van de moordenaar vond. De Feds kwamen met behulp van hun geavanceerde forensische speeltjes en door het straatvuil in de groeven van de banden tot de conclusie dat het voertuig enige tijd geparkeerd had gestaan achter een nieuwbouwproject dat binnen het territorium viel van de Columbus Street Cannibals. Ze vonden ook een vingerafdruk op de achteruitkijkspiegel die toebehoorde aan een zestienjarige Cannibals-rekruut genaamd Eddie Vargas. Toen de FBI Vargas’ huis binnenviel, vonden ze een klein pistool, een Kahr MK40, dat je ook zomaar kon verwarren met het metalen spuitstuk van een tuinslang, en dat bleek uiteindelijk het moordwapen. De jongeheer Vargas is nooit gevonden en er is een sterk vermoeden dat hij een of ander onfortuinlijk ongeval heeft gehad, mogelijk iets met een machete, het favoriete wapen van de Cannibals als het er om gaat mogelijke praters het zwijgen op te leggen. De Feds hadden dus hun schutter, en hij was een Cannibal, maar praten zou hij niet meer.

Ernesto Ramirez staaarde in de richting van de basketbalwedstrijd, maar zijn ogen volgden niet de spelers of de bal. Hij was even in gedachten verzonken na het horen van de naam.

‘Eddie was een jongen van zestien,’ zei hij. ‘Een lieve jongen.’

Hoewel Ramirez zelf ook nog maar tweeëndertig was, was zijn

huid al verweerd en was zijn golvende, donkere haar doorspekt met grijs. Hij was een voormalige Latin Lord en drugsverslaafde die er in geslaagd was zich aan beide problemen te ontworstelen, maar niet helemaal zonder kleerscheuren. Hij hield zich tegenwoordig bezig met jeugdopvang, om zo alternatieven te bieden voor de gangs. Eddie Vargas was een van zijn pupillen geweest.

‘Hij heeft niemand neergeschoten,’ voegde Ramirez eraan toe.

Lightner haalde zijn schouders op. ‘Volgens de FBI heeft hij dat wel gedaan. Kun jij ons verder helpen?’

Ramirez’ kaken verkrampten en er verscheen een tic bij zijn linkeroog. Hij deed nog steeds net of hij die stomme wedstrijd volgde. Maar volgens mij dacht hij na. Zijn mond ging iets open en met zijn tong bevochtigde hij zijn lippen, alsof hij op het punt stond iets te gaan zeggen.

‘Senator Almundo zou niet moeten hoeven boeten voor iets wat hij niet gedaan heeft,’ zei Joel.

Ramirez kwam met een ruk uit zijn trance en draaide zich om naar Joel. Bij zijn linkeroog klopte een ader. ‘Hector Almundo kan wat mij betreft doodvallen. Ik weet hier verder trouwens toch niets van. Ik kan je verder niet helpen. Duidelijk, maat?’

Weer een tevreden klant, zou Joel zeggen; ik had al een paar keer samen met hem dit soort gesprekken gevoerd. Joel drong nog even aan, maar Ernesto Ramirez gaf geen krimp.

‘Almundo zou niet moeten hoeven boeten voor iets wat hij niet gedaan heeft?’ zei ik tegen Joel, toen we weer in zijn auto zaten.

Joel lachte. ‘Het klonk wel goed, vond ik.’ We hadden geen van beiden het idee dat we een onschuldige man vertegenwoordigden. We dachten niet dat Hector Almundo persoonlijk opdracht had gegeven voor de aanslag op Adalbert Wozniak, maar die afspraak met de Cannibals om de lokale middenstand af te persen? Volgens ons had het OM daar wel een punt.

‘Hij heeft niemand neergeschoten,’ zei ik, Ramirez citerend.

‘Hij wilde zijn pupil niet afvallen. Maar dat wil nog niet zeggen dat hij ook weet wat er gebeurd is. Een doodlopende weg, jongen,’ verkondigde Joel. ‘Meneer Ernesto Ramirez weet niets van deze zaak.’

Mogelijk. Maar ik dacht er toch anders over. Joel was behoor-

lijk goed in dit soort dingen, maar volgens mij had hij nu toch een foutje gemaakt. Volgens mij stond Ernesto daarnet op het punt ons iets te vertellen, totdat Joel met een naam kwam die Ramirez duidelijk van streek had gemaakt en hem van gedachten had doen veranderen.

Joel startte zijn Audi en reed weg. Ik keek achterom naar Liberty Park.

Ernesto Ramirez keek ons na.